

بررسی پیامد احیای قلبی - ریوی و مغزی انجام شده در دپارتمان اورژانس بیمارستان

حضرت رسول اکرم(ص) از تیرماه ۱۳۸۲ لغایت پایان اردیبهشت ماه ۱۳۸۳

چکیده

زمینه و هدف: احیاء قلبی - ریوی (Cardiopulmonary resuscitation=CPR)، در جلوگیری از ۲۵٪ مرگها بخصوص مرگهای خارج از بیمارستان نقش مهمی دارد. برای مطالعه ایست‌های قلبی، بیش‌تر بر دانسته‌ها و سوابق اپیدمیولوژیک تأکید می‌شود. نتایج این مطالعه در برنامه‌ریزی برای بخش اورژانس و خدمات فوریت‌های پزشکی (Emergency medical services=EMS) مفید خواهد بود.

روش بررسی: در این مطالعه مشاهده‌ای مقطعی (Observational cross sectional) تعداد ۱۹۵ بیمار که از تیرماه ۱۳۸۲ لغایت پایان اردیبهشت‌ماه ۱۳۸۳ در دپارتمان اورژانس بیمارستان حضرت رسول اکرم(ص) به دلیل ایست قلبی - ریوی، CPR شده بودند، مورد بررسی قرار گرفتند. سن، جنس، زمان، مکان و علت ایست قلبی، ریتم اولیه چک شده توسط پرسنل اورژانس و پرسنل فوریت‌های پزشکی، لوله‌گذاری داخل تراشه خارج از بیمارستان، اقدامات حمایتی اولیه، نحوه انتقال به بیمارستان، وجود ناظر در هنگام ایست قلبی، نتیجه CPR و وضعیت نهایی بیماران ثبت شد.

یافته‌ها: میانگین سنی (Standard error of mean=SEM±) کل افراد مورد مطالعه، ۴۳±۱/۴ سال بود. میانگین سنی در زنان و مردان مورد مطالعه با یکدیگر اختلاف آماری معنی‌دار داشت (P=۰/۰۰۳). ۴۱/۵٪ موارد ایست قلبی بررسی شده، در بخش اورژانس بیمارستان اتفاق افتاده بود. در ۱۴/۹٪ از موارد ایست قلبی، هیچ کس بر بالین فرد حاضر نبوده است. ۵۹/۴٪ از بیماران توسط آمبولانس به بیمارستان منتقل شده بودند. برای ۵۳/۳٪ از بیماران هیچ گونه اقدام حمایتی پایه صورت نگرفته بود. ۱۳/۳٪ از بیماران پیش از رسیدن به بیمارستان، لوله‌گذاری داخل تراشه شده بودند. ریتم اولیه چک شده برای بیماران در بخش اورژانس در ۷۳/۳٪ از موارد، آسیستول بود. علل قلبی - عروقی با فراوانی ۴۲/۱٪، در صدر علل ایست قلبی قرار داشت. علل ایست قلبی در گروه‌های مختلف سنی با یکدیگر اختلاف معنی‌دار داشت (P=۰/۰۰۰). اختلاف معنی‌داری از نظر توزیع علل ایست قلبی در دو جنس وجود نداشت (P=۰/۰۵۲). نتیجه ۵۹/۵٪ از موارد عملیات CPR انجام شده، موفقیت‌آمیز بود. میزان موفقیت عملیات CPR در گروه‌های سنی مختلف (P=۰/۷۴۶) و بین دو جنس (P=۰/۱۹۹) با یکدیگر اختلاف آماری معنی‌داری نداشت. بیش‌ترین موارد CPR ناموفق در مواردی بود که علت ایست قلبی، «مسمومیت با CO» و «دار آویختگی» تشخیص داده شده بود (۱۰۰٪). نتیجه CPR در گروه‌های مختلف برحسب علل، تفاوت آماری معنی‌داری نداشت (P=۰/۰۵۳). در نهایت، ۹۳/۳٪ (۱۸۲ نفر) از بیماران فوت شدند. توزیع جنسی (P=۰/۰۰۷)، محل ایست قلبی (P=۰/۰۰۱)، نوع اقدامات حمایتی (P=۰/۰۰۷)، ریتم اولیه چک شده در اورژانس (P=۰/۰۹۷) و لوله‌گذاری داخل تراشه (P=۰/۰۷۶) با وضعیت نهایی بیماران ارتباط معنی‌داری نداشت. علت ایست قلبی (P=۰/۰۰۰) و نتیجه عملیات CPR (P=۰/۰۰۹) با وضعیت نهایی بیماران در ارتباط بود.

نتیجه‌گیری: موارد موفقیت‌آمیز CPR در این مطالعه، درصد قابل توجهی را تشکیل می‌داد، ولی در مجموع می‌توان گفت که بیماران CPR شده، پیش‌آگهی مطلوبی نداشتند. عامل اصلی تأثیرگذار بر وضعیت نهایی بیماران، علت ایست قلبی بود و ریتم قلبی اولیه، تأثیری در پیش‌آگهی بیماران نداشت.

کلیدواژه‌ها: ۱- احیاء قلبی - ریوی ۲- ایست قلبی - تنفسی ۳- سرانجام احیاء قلبی - ریوی
۴- بخش اورژانس ۵- فوریت‌های پزشکی

تاریخ دریافت: ۸۴/۵/۱۶، تاریخ پذیرش: ۸۴/۱۱/۸

- I) استادیار و متخصص جراحی عمومی و فلوشیپ طب اورژانس، بیمارستان حضرت رسول اکرم(ص)، خیابان ستارخان، خیابان نیایش، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی - درمانی ایران، تهران، ایران.
- II) استادیار و متخصص طب اورژانس، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی - درمانی شهید بهشتی، تهران، ایران.
- III) استادیار و متخصص طب اورژانس، بیمارستان حضرت رسول اکرم(ص)، خیابان ستارخان، خیابان نیایش، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی - درمانی ایران، تهران، ایران (*مؤلف مسؤول).
- IV) استادیار و متخصص طب اورژانس، بیمارستان حضرت رسول اکرم(ص)، خیابان ستارخان، خیابان نیایش، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی - درمانی ایران، تهران، ایران.